

[Aksel Møller.]

givet udtryk for. Den højtærede finansministers betragtninger eller spørgsmål bliver ikke motiveret med, at vi ikke ville deltage i nogen udligningsafgift, men at vi ville, at grundejererne skulle have det hele. Dette var hans tankegang. Hvad er det, vi har diskuteret med den højtærede indenrigs- og boligminister i dag? Det er spørgsmålet om, hvorvidt den procent, han ønsker at give grundejerne, er en procent, der står i forhold til det regnestykke, han selv har stillet op i bemærkningerne til lovforslaget. Hvis den højtærede finansminister er enig med den højtærede indenrigs- og boligminister i, at kapitaludgifter og driftsudgifter taget under eet for udlejningsejendomme er steget så meget siden 1939, at de kræver en forhøjelse på, såvidt jeg husker, ca. 25 pct. efter dette regnestykke for at være dækket, hvis man mener, at driftsudgifterne er steget så højt — jeg anvender ikke grundejernes beregning, jeg anvender den høje regerings egne beregninger — hvormed kan man så motivere, at man kun vil give dækning for godt og vel halvdelen af denne stigning? Når den højtærede indenrigs- og boligminister sammen med den højtærede finansminister vil inddrage den huslejestigning, som han i lovforslaget her stiller i udsigt, den, som skal opfylde tilpasningsformålet, men som ikke er større end det, man gør driftsudgifternes stigning op til, er det så en rimelig og rigtig politik?

Den højtærede finansminister — måske var det den højtærede indenrigs- og boligminister — gjorde nogle bemærkninger om, hvad befolkningen kunne forstå. Jeg tror, at befolkningen kan forstå, at udgifterne til det, de bruger, skal dækkes, og når de bor i en ejendom, hvor driftsudgiften, udregnet af de højeste myndigheder og eksperter her i landet, er steget, så skal stigningen også betales. Det kan befolkningen forstå, men hvis vi kommer ind på at diskutere at give større forhøjelser, end driftsudgifternes stigning berettiger til, altså hvis vi vil til at diskutere at stille grundejererne bedre,

end han stod i 1939 under det frie boligmarked, så bliver spørgsmålet, hvorvidt samfundet på anden måde ønsker at disponere over den stigning, der går udover 1939-niveauet. Det synes jeg den høje regering skulle overveje lidt nærmere, for det forekommer mig ikke, at man på den ene side kan sige, at dette er driftsudgifternes samlede stigning, og skal den dækkes, så kræver det så og så stor forhøjelse af lejen fra 1939, og på den anden side alligevel nægte at dække den, men inddrage et beløb af den stigning, man af andre grunde vil give, i statskassen.

Dernæst vil jeg gerne gøre en bemærkning til den højtærede indenrigs- og boligminister. Når jeg henleder opmærksomheden på, at den tilpasningsproces, som den højtærede minister vil sætte i gang, er for langsom, så er hans partifæller tilbøjelige til at udlægge dette som et forsøg på at give grundejerne mere. Det er en urimelig betragtning. Skønt det ikke var urimeligt virkelig at give dem mere, går jeg ud fra, at en særlig appel til retfærdighedsfølelsen kan det ikke nytte noget at komme med ved denne lejlighed. Det, der derimod burde kunne overbevise den højtærede minister, er, at i løbet af disse 8 år, hvor denne tilpasning finder sted, bygges der 180 000 nye boliger, som skal finde lejere, og når den gamle boligmasse holdes i det prisleje, tilfældet er — husk på, at stigningerne begynder i det nye byggeri den 1. januar 1956 — er jeg overbevist om, at de vil få vanskelighed ved at blive udlejet. Og en ting ved jeg at jeg med rette kunne vente af den højtærede indenrigs- og boligminister, nemlig forståelse for den fare, der ligger i, at lejedigheden koncentrerer sig i nybyggeriet.

Jeg er iøvrigt enig i det synspunkt, at nu skulle vi have en lovgivning, der kan holde, men det er da aldeles åbenbart, at en af de snarer, der ligger for dens fod, er netop, at tilpasningsprocessen er for langsom. Den højtærede minister mente, at jeg tog fejl i mine betragtninger over virkningerne af forøget statsstøtte. Han var så venlig at